

Arrest

nr. 54 019 van 30 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2010.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig van Ivanovo. U verklaarde dat uw echtgenoot in de periode 1998 tot 1999 werkzaam was als verpleger bij de Sharia rechtbank. Uw echtgenoot gaf aan dat hij sinds die periode vervolgd werd omwille van zijn werkzaamheden bij deze Sharia rechtbank door de FSB. Uw echtgenoot verklaarde dat FSB agenten naar hem op zoek waren vanaf 1999 en dat hij ondergedoken leefde. Uw echtgenoot gaf aan dat ze hem de laatste maal hebben gezocht in 2003. Ook in februari 2009 zouden ze hem komen zoeken zijn. U verliet uw herkomstregio op 19 juli 2009 samen met uw echtgenoot en uw kinderen. Jullie reisden via Wit-Rusland en Polen naar België. Jullie vroegen op 22 juli 2009 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort en het binnenlandse paspoort van uw echtgenoot, jullie huwelijksakte, een brief van uw advocaat en een medisch attest van 26 januari 2010.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, S. U. {...} (OV6.464.501). Meer bepaald het feit dat hij gezocht werd door de FSB omwille van zijn werkzaamheden in 1998-1999 in de Shaira rechtbank. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève op basis van de verwijzing naar de problemen van uw echtgenoot. Verder wijst niets in uw verklaringen op het bestaan van zwaarwichtige gronden die wijzen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot wordt als volgt gemotiveerd.

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U maakt niet aannemelijk dat u een actuele vrees hebt, dat u nog gezocht werd omwille van uw werkzaamheden bij de Shaira rechtbank.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat u verklaarde dat u in de tijd van Maskhadov werkzaam was in de Sharia rechtbank als gevangenisverpleger. U gaf aan dat FSB agenten naar u op zoek waren. Echter slaagt u er niet in om concreet te maken wanneer deze FSB agenten naar u op zoek waren. U verklaarde dat u het niet meer wist. Dat u het zich niet kan herinneren, maar dat ze twee of drie keer zijn geweest. U verklaarde dat ze u zochten in 1999 en dat ze u nog zochten in 2001 en 2003. U meldde tevens dat ze ook begin februari 2009 u zijn komen zoeken bij de bureaus, maar u kon de datum niet aangeven omdat u die niet meer wist. U wist evenmin wie u was komen zoeken, maar u had van uw buurman vernomen dat het iemand in burgerkledij was die zich als FSB agent had voorgesteld. U wist niet waarom ze u na 10 jaar nog steeds zochten (CGVS man p. 8, 9). Tevens verklaarde u dat u convocaties ontving, dat u ze bewaard had maar dat u ze niet kon voorleggen omdat u niet wist of ze er nog waren. U had echter ook niet achter deze bewijsstukken gevraagd, nochtans had u regelmatig contact met uw familieleden (CGVS man p.10). Wanneer u gevraagd werd wat de directe aanleiding was voor uw vertrek, zei u dat u via eigen bronnen vernomen had dat men u concreet zocht. Echter u slaagt er niet in om uw eigen bronnen concreet te maken. U spreekt vaag en algemeen over personen die werkzaam zijn bij de ordediensten. Evenmin wist u waarom ze u concreet zochten (CGVS man p.10). Gezien deze vage verklaringen, gezien u niet eens een begin van bewijs kan voorleggen van uw vervolgingsfeiten, gezien u ondanks uw beweringen dat u sedert 1999 gezocht werd door de FSB nog 10 jaar in Tsjetsjenië kon leven en u zelfs thuis overnachtte maakt u niet aannemelijk dat u nog steeds gezocht werd of dat u een actuele vrees zou hebben. Het is redelijk te verwachten dat u een zo concreet en volledig mogelijk beeld kan schetsen van de situatie of de vrees die u ertoe heeft aangezet uw land van herkomst te verlaten.

Bovendien is het redelijk te verwachten dat u ernstige pogingen onderneemt om bewijsstukken voor te leggen. Het feit dat u dit nalaat doet afbreuk aan de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging? Bovendien dient eveneens vastgesteld te worden dat ook uw reisroute, zoals die door u werd beschreven niet aannemelijk is. Uit het relaas van uw echtgenote blijkt dat jullie via Polen de Europese Unie zijn binnengekomen in een minibus (CGVS vrouw p 6,7). Jullie beweerden dat jullie zonder reisdocumenten gereisd hebben en dat er geen valse documenten voor jullie werden opgemaakt. Daarnaast verklaarden jullie dat jullie nergens, op geen enkele wijze werden gecontroleerd,

noch dat er iemand is komen kijken in de minibus. Bovendien verklaarden jullie dat geen afspraken met de chauffeur werden gemaakt (CGVS man p. 5,7; vrouw p. 5,7). Gezien het reëel risico om bij binnenkomst in de Schengenzone aan een strenge en individuele controle te worden onderworpen (zie hiervoor bijgevoegde informatie aan het administratieve dossier), is jullie uitleg aangaande jullie reis van Wit-Rusland naar België niet aannemelijk. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd."

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, het binnenlandse paspoort van uw echtgenoot en jullie huwelijksakte bevatten enkel persoonsgegevens die niet ter discussie staan. Wat betreft de brief van uw advocaat waar hij vraag rekening te houden met het feit dat u het Russisch niet goed machtig bent, moet vastgesteld worden dat het werken met een Russische tolk voor u geen probleem opleverde en dat u alle vragen goed had begrepen (CGVS vrouw p. 9). Wat betreft het medische attest van dokter Krabbe van 26 januari 2010 kunnen we begrip opbrengen voor de eventuele moeilijkheden die uw echtgenoot zou hebben, maar moet opgemerkt worden dat de dokter zelf aangeeft dat uw echtgenoot slechts in behandeling bent sinds 5 november 2009 en dat het nog te vroeg is om een diagnose te bepalen. Het medische attest bevat geen correlatie tussen de feiten en zijn huidige medische toestand.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, (U.S.). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 54 018 van 30 december 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van (U.S.) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"1. Over de gegevens van de zaak. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig van Ivanovo. U verklaarde dat u in de periode 1998 tot 1999 werkzaam was als verpleger bij de Sharia rechtbank. U gaf aan dat u sinds die periode vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden bij deze Sharia rechtbank door de FSB. U verklaarde dat FSB agenten naar u op zoek waren vanaf 1999 en dat u ondergedoken leefde. U gaf aan dat ze u de laatste maal hebben gezocht in 2003. Ook in februari 2009 zouden ze u komen zoeken zijn. U verliet uw herkomstregio op 19 juli 2009 samen met uw echtgenote en uw kinderen. Jullie reisden via Wit-Rusland en Polen naar België. Jullie vroegen op 22 juli 2009 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort en het binnenlandse paspoort van uw echtgenote, jullie huwelijksakte, een brief van uw advocaat en een medisch attest van 26 januari 2010.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U maakt niet aannemelijk dat u een actuele vrees hebt, dat u nog gezocht werd omwille van uw werkzaamheden bij de Shaira rechtbank.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat u verklaarde dat u in de tijd van Maskhadov werkzaam was in de Sharia rechtbank als gevangenisverpleger. U gaf aan dat FSB agenten naar u op zoek waren. Echter slaagt u er niet in om concreet te maken wanneer deze FSB agenten naar u op zoek waren. U verklaarde dat u het niet meer wist. Dat u het zich niet kan herinneren, maar dat ze twee of drie keer zijn geweest. U verklaarde dat ze u zochten in 1999 en dat ze u nog zochten in 2001 en 2003. U meldde tevens dat ze ook begin februari 2009 u zijn komen zoeken bij de burens, maar u kon de datum niet aangeven omdat u die niet meer wist. U wist evenmin wie u was komen zoeken, maar u had van uw buurman vernomen dat het iemand in burgerkledij was die zich als FSB agent had voorgesteld. U wist niet waarom ze u na 10 jaar nog steeds zochten (CGVS man p. 8, 9). Tevens verklaarde u dat u convocaties ontving, dat u ze bewaard had maar dat u ze niet kon voorleggen omdat u niet wist of ze er nog waren. U had echter ook niet achter deze bewijsstukken gevraagd, nochtans had u regelmatig contact met uw familieleden (CGVS man p.10). Wanneer u gevraagd werd wat de directe aanleiding was voor uw vertrek, zei u dat u via eigen bronnen vernomen had dat men u concreet zocht. Echter u slaagt er niet in om uw eigen bronnen concreet te maken. U spreekt vaag en algemeen over personen die werkzaam zijn bij de ordediensten. Evenmin wist u waarom ze u concreet zochten (CGVS man p.10). Gezien deze vage verklaringen, gezien u niet eens een begin van bewijs kan voorleggen van uw vervolgingsfeiten, gezien u ondanks uw beweringen dat u sedert 1999 gezocht werd door de FSB nog 10 jaar in Tsjetsjenië kon leven en u zelfs thuis overnachtte maakt u niet aannemelijk dat u nog steeds gezocht werd of dat u een actuele vrees zou hebben. Het is redelijk te verwachten dat u een zo concreet en volledig mogelijk beeld kan schetsen van de situatie of de vrees die u ertoe heeft aangezet uw land van herkomst te verlaten. Bovendien is het redelijk te verwachten dat u ernstige pogingen onderneemt om bewijsstukken voor te leggen. Het feit dat u dit nalaat doet afbreuk aan de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging

Bovendien dient eveneens vastgesteld te worden dat ook uw reisroute, zoals die door u werd beschreven niet aannemelijk is. Uit het relaas van uw echtgenote blijkt dat jullie via Polen de Europese Unie zijn binnengekomen in een minibus (CGVS vrouw p 6,7). Jullie beweerden dat jullie zonder reisdocumenten gereisd hebben en dat er geen valse documenten voor jullie werden opgemaakt. Daarnaast verklaarden jullie dat jullie nergens, op geen enkele wijze werden gecontroleerd, noch dat er iemand is komen kijken in de minibus. Bovendien verklaarden jullie dat geen afspraken met de chauffeur werden gemaakt (CGVS man p. 5,7; vrouw p. 5,7). Gezien het reëel risico om bij binnenkomst in de Schengenzone aan een strenge en individuele controle te worden onderworpen (zie hiervoor bijgevoegde informatie aan het administratieve dossier), is jullie uitleg aangaande jullie reis van Wit-Rusland naar België niet aannemelijk. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de

zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort en het binnenlandse paspoort van uw echtgenote en jullie huwelijksakte bevatten enkel persoonsgegevens die niet ter discussie staan. Wat betreft de brief van uw advocaat waar hij vraag rekening te houden met het feit dat uw echtgenote het Russisch niet goed machtig is, moet vastgesteld worden dat het werken met een Russische tolk voor uw echtgenote geen probleem was en dat ze alle vragen goed heeft begrepen (CGVS vrouw p. 9). Wat betreft het medische attest van dokter Krabbe van 26 januari 2010 kunnen we begrip opbrengen voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben, maar moet opgemerkt worden dat de dokter zelf aangeeft dat u slechts in behandeling bent sinds 5 november 2009 en dat het nog te vroeg is om een diagnose te bepalen. Het medische attest bevat geen correlatie tussen de feiten en uw huidige medische toestand.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker, wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus, de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van

vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.2. Verzoeker voert vooreerst aan dat er in zijn hoofde, in tegenstelling tot wat door de commissaris-generaal wordt voorgehouden, wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Verzoeker benadrukt dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging genomen moet worden, en dat het in casu niet alleen om de vrees voor vervolging maar ook om de ondergane vervolgingen gaat. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing niet ontkent dat de situatie in Tsjetsjenië complex en gevaarlijk blijft, en er nog steeds verscheidene problemen en mensenrechtenschendingen voorkomen. Hij stelt dat hieruit blijkt dat hij en zijn echtgenote geen bescherming van de nationale of lokale autoriteiten kunnen bekomen. Verzoeker stelt ook dat de bestreden beslissing zich niet duidelijk uitspreekt over de graad van gerichtheid van de mensenrechtenschendingen om erkend te worden als vluchteling. Bovendien heeft het Commissariaat-generaal nagelaten om na te gaan of het asielrelaas van de als vluchteling erkende broer van verzoeker, namelijk A.E.S. inhoudelijk gelieerd is met het dossier van verzoeker, dit terwijl het Commissariaat-generaal er zelfs van op de hoogte is dat verzoeker kampt met geestelijke stoornissen. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal onvoldoende rekening houdt met de medische problemen van verzoeker, die nochtans van aard zijn dat ze het weergeven van een gedetailleerd relaas over de omstandigheden van de vervolgingen bemoeilijken. Hij stelt dat hij hiervan een medisch bewijsstuk voorlegt. Verzoeker stelt dat gelet op de evidente betrokkenheid van verzoekers familie in het Tsjetsjeense conflict, de reeds erkende hoedanigheid van vluchteling aan verzoekers broer en de aangetoonde geestelijke stoornissen, het al dan niet gericht karakter van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië in onderhavig geval van weinig belang lijkt te zijn om te bepalen of de vrees van verzoeker voor vervolgingen ingeval van terugkeer naar Tsjetsjenië gegronnd is. Hij stelt dat in zijn specifieke situatie en de gekende omstandigheden met betrekking tot het land van herkomst, het Commissariaat-generaal volgens verzoeker niet kan uitsluiten dat hij bij terugkeer naar Tsjetsjenië niet het doelwit zal of kan zijn van mensenrechtenschendingen omwille van verzoekers betrokkenheid bij de Sharia rechtbanken en verzoekers bijzondere kwetsbaarheid omwille van de geestelijke stoornissen. Bijgevolg staat het volgens verzoeker buiten kijf dat het Commissariaat-generaal het door verzoekers gelopen risico voor vervolgingen niet ernstig heeft onderzocht, minstens heeft onderschat.

2.1.3. Waar verzoeker vooreerst verwijst naar de algemene toestand in Tsjetsjenië benadrukt de Raad dat het aan de asielzoeker toekomt om een persoonlijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. In die zin volstaat het dan ook niet louter te verwijzen naar een algemene situatie in het land van herkomst om aan te tonen dat men in het land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Afgezien van de algemeen heersende toestand in het land van herkomst, moet verzoeker dus in elk geval aannemelijk maken dat hij individueel vreest voor vervolging of dat hij risico loopt op ernstige schade aan de hand van een coherent en geloofwaardig asielrelaas. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal erkent dat er, zoals verzoek betoogt, nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Waar verzoeker meent dat de Commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing niet uitspreekt over de graad van gerichtheid, merkt de Raad op dat uit eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal stelt dat "Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld niet wordt geschuwd. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze actie dan ook beperkt. ". Bijgevolg heeft de Commissaris-generaal wel degelijk onderzocht ten aanzien van wie de acties worden ondernomen

en in welke mate bij deze acties burgerslachtoffers vallen. Uit lezing van de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd – Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië – blijkt dat de mensenrechten- en veiligheidssituatie in Tsjetsjenië onder de loep wordt genomen waarbij, zoals de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt, blijkt dat de situatie complex blijft en er nog steeds problemen zijn inzake mensenrechtenschendingen maar dat de situatie desalniettemin drastisch veranderd is en de mensenrechtenschendingen een gericht karakter hebben. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, waardoor een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet voldoende is.

2.1.4. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat zijn broer erkend is als vluchteling wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel wordt behandeld op basis van de individuele asielmotieven. Uit de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij nog gezocht zou worden omwille van zijn werkzaamheden bij de Sharia rechtbank. Verzoekers werkzaamheden bij deze rechtbank was de aanleiding van de beweerde vervolgingsfeiten. Nu verzoeker deze vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt, heeft de Commissaris-generaal terecht kunnen besluiten dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig is.

2.1.5. Wat de psychologische toestand van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat verzoeker geen objectieve elementen aanbrengt, noch een afdoende geneeskundig getuigschrift neerlegt, waaruit zou blijken dat hij geheugenproblemen of -stoornissen heeft ten gevolge van de gebeurtenissen die hij zou meegemaakt hebben. Het medische attest van psychiater J.K. van 26 januari 2010 dat verzoeker naar aanleiding van zijn asielverhoor heeft voorgelegd, stelt slechts dat verzoeker wordt opgevolgd voor psychologische problemen, maar het te vroeg is om een diagnose te stellen. Er wordt slechts vermoed dat verzoeker lijdt aan een psychische depressie en psychische stoornissen omwille van posttraumatische stress doch er wordt nog geen definitieve uitspraak over gedaan. Het medische attest van psychiater J.K. van 1 april 2010 dat verzoeker gevoegd heeft aan zijn verzoekschrift stelt dat verzoeker lijdt aan een chronische psychotische stoornis en depressieve stoornis alsook hoofdpijn, doch spreekt niet van cognitieve stoornissen die het geheugen van verzoeker hebben aangetast waardoor het hem onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de lacunes en de inconsistenties in zijn asielrelaas te wijten zijn aan geheugenproblemen.

2.1.6 Vervolgens stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet zozeer is gestoeld op een diepgaande analyse van het gegronde karakter van de vrees van verzoeker in de zin van de Vluchtelingenconventie, doch eerder in het zoeken van eventuele onnauwkeurigheden of onduidelijkheden met betrekking tot bijvoorbeeld de reisroute. Verzoeker erkent dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid van belang is bij de beoordeling van het asielrelaas, maar is van oordeel dat zulks niet in de weg mag staan dat er een antwoord gezocht wordt op de meest essentiële vraag, namelijk of er al dan niet sprake is van een risico op vervolging. Verzoeker verwijst hierbij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV n° 16.891, 2 oktober 2008). Volledigheidshalve stipt verzoeker aan dat tegenstrijdige of onnauwkeurige verklaringen, voor zover dit het geval zou zijn, quod non, niet voldoende zijn om het vluchtelingenstatuut te weigeren (cf. UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Geneva, 1992, paragraaf 199).

2.1.7. De Raad benadrukt dat het aan de asielzoeker is om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden van de Vluchtelingenconventie om als vluchteling erkend te worden. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. In het relaas mogen bovendien ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Aangezien verzoeker zijn asielrelaas niet heeft geconcretiseerd aan de hand van bewijsstukken of begin van bewijs, zijn de verklaringen van verzoeker noodzakelijkerwijze de enige basis voor de beoordeling van zijn asielrelaas. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal het asielrelaas van verzoeker aan een grondig onderzoek heeft onderworpen, doch heeft vastgesteld dat verzoeker zijn actuele vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Immers, stelt de Commissaris-generaal vast dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegt over zijn vervolgingsfeiten, dat verzoeker ondanks het feit dat hij vervolgd zou zijn, nog tien jaar in Tsjetsjenië kon leven, dat verzoeker geen ernstige pogingen heeft ondernomen om bewijsstukken voor te leggen en dat ook zijn reisroute niet aannemelijk is. Waar verzoeker meent dat de Commissaris-generaal zich toespitst op eventuele onnauwkeurigheden of onduidelijkheden waaronder de reisroute, merkt de Raad op dat ook het relaas inzake de reisroute een belangrijk element vormt van verzoekers asielrelaas. Uit de informatie die door de Commissaris-generaal in kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat een reëel

risico bestaat op individuele controles aan de buitengrenzen van de Europese Unie en zeker van de Schengenzone. Verzoeker en zijn echtgenote hun verklaring dat zij zonder reisdocumenten gereisd hebben, dat er geen valse documenten voor hen werden opgemaakt en dat zij zelf op geen enkele wijze werden gecontroleerd is derhalve ongeloofwaardig. Deze ongeloofwaardige verklaringen over de reisweg naar België kunnen erop wijzen dat verzoeker identiteitsdocumenten achterhoudt voor de Belgische asiendiensten, die informatie kunnen bevatten over een vestigingsalternatief. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.1.8. Betreffende de details over het bezoek van de FSB-agenten, verwijst verzoeker naar zijn geestelijke problemen die het weergeven van diens asielrelaas bemoeilijkt hebben. De Raad verwijst hierbij naar zijn uiteenzetting onder punt 2.1.5. en benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat de lacunes en de inconsistenties in zijn asielrelaas te wijten zijn aan geheugenproblemen. Als dusdanig slaagt verzoeker er niet in om te verklaren waarom hij geen overtuigende, concrete antwoorden kon geven op diverse vragen die raken aan de essentie van zijn asielrelaas.

2.1.9. Met betrekking tot de ontstentenis van documenten, stelt verzoeker dat hij bij het verlaten van zijn land van herkomst geen tijd heeft gehad om alle nuttige documenten te kunnen meenemen. Hij stelt dat hij thans deze documenten niet meer kan laten toekomen omdat deze niet bewaard werden en/of de familie er niet meer aan kan geraken. Verzoeker benadrukt dat hij wel documenten neergelegd heeft betreffende zijn identiteit, burgerlijke stand en medische toestand. Hij wijst erop dat de bewijslast in asielzaken met een welbepaalde soepelheid beoordeeld moet worden. Hij verwijst hierbij naar diverse passages in het UNHCR handboek.

2.1.10. Opnieuw dient benadrukt te worden dat de bewijslast rust op de asielzoeker die zijn asielrelaas op concrete wijze aannemelijk dient te maken. Verzoeker verwijst in zijn asielrelaas naar verschillende documenten (convocaties, administratief dossier, stuk 6, p 10), doch kan deze niet voorleggen. Verzoeker stelt dat hij die convocaties heeft bewaard, maar heeft nooit gevraagd aan zijn familie om die op te sturen, terwijl die zijn asielrelaas konden ondersteunen. Hij verklaarde nochtans regelmatig contact te hebben met zijn familie (administratief dossier, stuk 6, p. 2). Wanneer bovendien aan hem gevraagd wordt waarom hij deze niet heeft opgevraagd, antwoordt verzoeker "Waarom heb ik die nodig?" (administratief dossiers, stuk 6, p 10). Het lijkt de Raad merkwaardig dat verzoeker geen moeite doet om deze documenten te bekomen nu deze documenten zijn asielrelaas kunnen onderbouwen. De bewering van verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij geen documenten meer kan bekomen omdat deze niet bewaard werden – in tegenstelling tot zijn verklaringen tijdens het gehoor waar hij enkel stelde dat zijn familie de convocaties misschien had weggegooid en derhalve tijdens het gehoor slechts uitgaat van een hypothese (administratief dossier, stuk 6, p. 10), komt de Raad weinig plausibel over nu – gelet op het belang van deze documenten ter staving van verzoekers asielrelaas – het niet aannemelijk is dat zijn familie – die volgens verzoekers verklaringen op de hoogte is van zijn problemen (administratief dossier, stuk 6, p. 2) - deze documenten niet zou bewaren. Waar verzoeker stelt dat hij wel documenten heeft voorgelegd omtrent zijn identiteit, burgerlijke stand en medische toestand, merkt de Raad op dat de in deze documenten vermelde gegevens niet betwist worden doch dat deze documenten geen bewijs zijn van de vervolgingsfeiten waarop hij zich beroept. Verzoeker slaagt er geenszins in om de vaststelling te ontcrachten dat zijn verklaringen zeer vaag zijn en hij deze op geen enkele manier heeft geconcretiseerd aan de hand van pertinent en concreet bewijs. Integendeel, hij stelt dat hij wel documenten heeft gehad, maar dat hij deze niet heeft opgevraagd om dan nu in zijn verzoekschrift te poneren dat hij deze niet meer kan laten toekomen, hetgeen ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Verzoekers verklaring doet derhalve niets af van de pertinente motivering van de bestreden beslissing op dit punt: "Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat u verklaarde dat u in de tijd van Maskhadov werkzaam was in de Sharia rechtbank als gevangenisverpleger. U gaf aan dat FSB agenten naar u op zoek waren. Echter slaagt u er niet in om concreet te maken wanneer deze FSB agenten naar u op zoek waren. U verklaarde dat u het niet meer wist. Dat u het zich niet kan herinneren, maar dat ze twee of drie keer zijn geweest. U verklaarde dat ze u zochten in 1999 en dat ze u nog zochten in 2001 en 2003. U meldde tevens dat ze ook begin februari 2009 u zijn komen zoeken bij de bureaus, maar u kon de datum niet aangeven omdat u die niet meer wist. U wist evenmin wie u was komen zoeken, maar u had van uw buurman vernomen dat het iemand in burgerkledij was die zich als FSB agent had voorgesteld. U wist niet waarom ze u na 10 jaar nog steeds zochten (CGVS man p. 8, 9). Tevens verklaarde u dat u convocaties ontving, dat u ze bewaard had maar dat u ze niet kon voorleggen omdat u niet wist of ze er nog waren. U had echter ook niet achter deze bewijsstukken gevraagd, nochtans had u regelmatig contact met uw familieleden (CGVS man p.10). Wanneer u gevraagd werd wat de directe aanleiding was voor uw vertrek, zei u dat u via eigen bronnen vernomen had dat men u concreet zocht. Echter u slaagt er niet in om uw eigen bronnen

concreet te maken. U spreekt vaag en algemeen over personen die werkzaam zijn bij de ordediensten. Evenmin wist u waarom ze u concreet zochten (CGVS man p10). Gezien deze vage verklaringen, gezien u niet eens een begin van bewijs kan voorleggen van uw vervolgingsfeiten, gezien u ondanks uw beweringen dat u sedert 1999 gezocht werd door de FSB nog 10 jaar in Tsjetsjenië kon leven en u zelfs thuis overnachtte maakt u niet aannemelijk dat u nog steeds gezocht werd of dat u een actuele vrees zou hebben. Het is redelijk te verwachten dat u een zo concreet en volledig mogelijk beeld kan schetsen van de situatie of de vrees die u ertoe heeft aangezet uw land van herkomst te verlaten. Bovendien is het redelijk te verwachten dat u ernstige pogingen onderneemt om bewijsstukken voor te leggen. Het feit dat u dit nalaat doet afbreuk aan de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging”

2.1.11. Wat betreft verzoekers aanwezigheid in Tsjetsjenië na de eerste vervolgingen, herhaalt verzoeker dat hij erg lang ondergedoken diende te leven en dat dit veel risico's met zich meebracht voor hem en zijn gezin. Verzoeker diende voortdurend van plaats te veranderen om aan controles en eventuele aanhoudingen te ontsnappen. Verzoeker beschikte niet over een officieel vast adres, precies om niet opgespoord te kunnen worden. Hij stelt dat hij zeer kort geleden op de hoogte werd gebracht dat hij nog werd gezocht.

2.1.12. De Raad stelt vast dat verzoeker op dit punt herhaalt wat hij verklaart heeft tijdens zijn asielverhoor. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft. Gelet op het feit dat verzoeker zijn actuele vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt zoals blijkt uit de diverse pertinente vaststellingen opgesomd in de bestreden beslissing, kan verzoeker niet volstaan met de niet onderbouwde en loutere bewering in zijn verzoekschrift dat hij zeer kort geleden vernomen heeft dat hij nog steeds gezocht wordt.

2.1.13. Betreffende de taal van de tolk die verzoeker en zijn echtgenote heeft bijgestaan tijdens hun verhoren, stelt verzoeker dat zijn echtgenote duidelijk heeft laten weten dat haar kennis van het Russisch niet vlot is, en dat zijn echtgenote via haar raadsman vóór de oproep door het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk gevraagd heeft om gehoord te worden met de bijstand van een tolk in de Tsjetsjeense taal, en dat dit nogmaals herhaald werd tijdens het gehoor. Niettemin werd verzoekster in het Russisch verhoord. Verzoeker stelt dat in tegenstelling tot wat er in de bestreden beslissing wordt voorgehouden, het gehoor van verzoekers echtgenote niet zo vlot verlopen is en dat ze vaak aan de tolk heeft moeten vragen om de gestelde vragen te herhalen of anders te formuleren. Verzoeker verwijst hierbij naar het gehoorverslag van zijn echtgenote. Hij stelt dat dit allesbehalve ideale omstandigheden waren om een genuanceerd en volledig relaas te kunnen geven van de asielmotieven.

2.1.14. De Raad merkt op dat verzoekers echtgenote inderdaad melding gemaakt heeft van het feit dat zij niet goed Russisch begrijpt, maar uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat de tolk hiermee rekening heeft gehouden. Zo benadrukte de tolk meerdere malen dat indien zij een vraag, een woord of iets anders niet begrijpt, zij het moet zeggen (administratief dossier, gehoor vrouw, stuk 7, p 2). Tot slot wordt bovendien tot viermaal toe gevraagd of zij alle vragen goed verstaan heeft en of alles goed is gegaan met de tolk, waarop verzoekers echtgenoot telkens positief antwoordde (administratief dossier, gehoor vrouw, stuk 7, p 9). Nu de echtgenote van verzoeker zelf stelde geen communicatieproblemen ondervonden te hebben met de tolk, kan nu moeilijk voorgehouden worden dat het gehoor niet vlot verlopen is. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker ook niet concreet aangeeft waar eventuele communicatieproblemen geleid zouden hebben tot een inconsistent relaas van zijn echtgenote.

2.1.15. Met betrekking tot de geestelijke stoornissen van verzoeker, stelt verzoeker dat er bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielzoeker volgens de UNHCR rekening gehouden moet worden met diens persoonlijkheid, onder meer met zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen. Hij stelt dat er immers wordt verondersteld dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, en dat deze dan ook genomen moet worden in een geest van rechtvaardigheid en begrip. In onderhavig geval dient er volgens verzoeker besloten te worden dat het Commissariaat-generaal geen rekening gehouden heeft met de ingeroepen geestelijke stoornissen van verzoeker en dit ondanks de neergelegde medische attesten. Verzoeker verwijst hierbij naar een bijkomend medisch getuigschrift waaruit zou blijken dat verzoeker al lang te kampen heeft met psychologische problemen die een zekere invloed hebben op zijn asielrelaas.

2.1.16. De Raad verwijst naar zijn bespreking onder punt 2.1.5. waaruit blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de lacunes en de inconsistenties in zijn asielrelaas te wijten zijn aan geheugenproblemen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker, wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, kan herhaald worden wat gesteld werd onder punt 2.1.1., met name dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.2.2. Verzoeker stelt dat hij en zijn echtgenote in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en voegt bij zijn verzoekschrift een verslag van Amnesty International van juli 2009 dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus op het vlak van mensenrechtenschendingen voldoende aanklaagt. Verzoeker stelt dat dit gegeven overigens wordt bevestigd in de bestreden beslissing. Uit deze informatie zou blijken dat burgers, o.a. familieleden van strijders of betrokkenen in het conflict, niet gespaard worden van wraakacties. Bovendien is er sprake van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van gefabriceerde beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing. In deze omstandigheden kan iedere burger het slachtoffer worden van de bovenvermelde wandaden. Verzoeker stelt dat er voor hem en zijn echtgenote ook geen echte vluchtalternatieven in de Russische Federatie zijn. De situatie in Ingoesjetië en Dagestan is zeer verontrustend. Rusland is eveneens onveilig voor Tsjetsjeense burgers omwille van de verspreide vijandigheid onder Russen ten aanzien van Tsjetsjenen. Verzoeker stelt bij terugkeer blootgesteld te zullen worden aan foltering of onmenselijke dan wel vernederende behandelingen. Verzoeker verwijst voor het overige naar zijn uiteenzetting in het eerste middel.

2.2.3. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand of algemene rapporten te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker verwijst naar een verslag van Amnesty International van juli 2009 waarin de mensenrechtenschendingen worden aangeklaagd en naar het feit dat ook de bestreden beslissing dit bevestigd, doch toont hiermee niet aan dat er in zijn land van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "Subject Related Briefing" betreffende de "Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 16 juli 2009 (administratief dossier, stuk 22) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De

nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoeker niet weerlegd. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: "Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet".

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

S. DE MUYLDER